

Chương 34

Quần Hùng Thoát Hiểm

ôi cánh tay vươn ra, với mười thành công lực, lão tung hai chưởng Quỷ Phủ Âm Công.

Toàn thân của lão theo âm công vận khởi bốc lên một vầng khí tím dần dần lan rộng.

Hơn mấy mươi năm công lực tu vi kể cả thời gian diện bích luyện khí đều tập trung vào song chưởng, tạo một kinh đạo tát biển xô non, dù đến Vạn Cực Thiên Tôn cũng không chắc gì đương cự nổi, nói gì Cửu Long Thần Ma ?

Luận về võ công, Đại Hùng Thích Kế Dương có thể trội hơn Độc Cô Thanh Tùng nhờ thời gian tu vi, nhờ căn cơ tại tột. Dù không phải là một Chưởng môn, lão vẫn là bậc tiền bối của Độc Cô Thanh Tùng.

Trong các môn phái, không hẳn một vị Chưởng môn là người có công lực tối thượng, có nhiều danh thủ hoặc hàng dưới như sư đệ hoặc hàng trên như sư huynh, thúc bá, luyện được kỳ công tuyệt thế, song họ không chấp chưởng quyền lãnh đạo, một phần vì họ không thích ràng buộc, phần khác vì đạo hạnh không tròn vẹn nên không được toàn thể tuyển chọn.

Đuỵ đó, Thích Kế Dương lợi hại không kém Độc Cô Thanh Tùng, bất quá chàng may mắn được nhiều vị dị nhân truyền thụ y bát, nên chàng lãnh hội được nhiều môn công hơn, chứ đối với số tuổi chưa tròn đôi mươi của chàng, căn cơ còn phù phạc lắm.

Cửu Long Thần Ma khi giao đấu với Độc Cô Thanh Tùng, còn không thủ thắng nổi, huống hồ đối với Thích Kế Dương ?

Uống xong mấy viên thuốc của Huyết Bút Tú Tài, Độc Cô Thanh Tùng ngồi xuống điều tức.

Lãnh Nhạn Dung ngồi bên cạnh, trông chừng.

Chàng ngồi một chỗ, không lưu ý đến tất cả những diễn biến quanh mình.

Chàng trông thấy Xích Diệp Phu Nhân bay người đến, giải nguy cho Cửu Long Thần Ma và Thích Kế Dương sắp đẩy Quỷ Phủ Âm Công sang Cửu Long Thần Ma.

Chàng hiểu Cửu Long Thần Ma không thể nào hứng chịu một chưởng của Thích Kế Dương nếu đúng là sư huynh chàng dùng đủ mười thành công lực.

Cửu Long Thần Ma dù sao cũng là Ngoại công của chàng, nếu lão có mệnh hệ nào thì chàng sẽ ăn nói sao với Mẹ ?

Bất buộc không thể không nương tình được với lão, chàng cố gượng dùng phép truyền âm nhập mật ngăn chặn Thích Kế Dương :

- Sư huynh ! Hãy nói tay cho lão một chút !

Thích Kế Dương đã buông tròn chưởng lực rồi, có thể nào thu hồi lại được ?

Tuy nhiên, lão cũng cố gắng giảm bớt hai thành lực, chưởng phong chỉ vút đi với tám thành lực thôi.

Bùng !

Cửu Long Thần Ma nghe tê dại hắc cánh tay, lùi lại ba bước. Thần sắc lão biến đổi kinh khủng . Nhưng lão không lo nghĩ đến mình, lão nhìn sang Xích Diệp Phu Nhân cố cất cao giọng hỏi :

- Hà nhi ! Con có sao không ?

Xích Diệp Phu Nhân đáp nhanh :

- Con không sao cả, Gia Gia đừng lo !

Bà giục :

- Gia Gia còn ở đây làm gì ? Chạy đi ! Để mặc con !

Độc Cô Thanh Tùng lại dùng truyền âm đến Thích Kế Dương :

- Sư huynh để mặc cho lão ma thoát đi, đừng ngăn trở !

Một lần chàng bảo nương tay, bây giờ chàng lại bảo để mặc cho lão ác ma chạy đi, Thích Kế Dương chẳng hiểu ý tứ của chàng như thế nào ?

Nhưng chàng là Chưởng môn, lão còn dám cãi vào đâu được ?

Độc Cô Thanh Tùng cố cất giọng gọi Xích Diệp Phu Nhân :

- Phu nhân hãy nghĩ lại ! Độc Cô Thanh Tùng không bao giờ muốn đứng vào thế đối lập với phu nhân đâu, phu nhân nên rút lui khỏi cục trường, và mong rằng, một

ngày nào đó phu nhân sẽ đến Hồng Trạch Hồ, tìm gia quyến Độc Cô. Chẳng đó, sự gì phu nhân muốn hiểu sẽ hiểu !

Xích Diệp Phu Nhân lộ vẻ khó khăn vô cùng . Bà đưa mắt nhìn trừng trừng vào chàng . Một lúc lâu bà nói :

- Người ...người là ?

Độc Cô Thanh Tùng đoán được ý của bà, không đợi bà hỏi trọn vẹn câu, thốt chận :

- Tôi là con trai của Kim Xoa Giáo Chủ, em gái của bà. Bà và tôi không phải xa lạ gì đâu và chắc bà cũng đủ tin rằng tôi không hề có ý đối lập với bà rồi chứ ?

Xích Diệp Phu Nhân ạ lên một tiếng lớn. Phu nhân chưa kịp nói gì, Xích Diệp Công Chúa cao giọng chen vào :

- Vậy ra, người là tiểu đệ của ta ?

Xích Diệp Phu Nhân vừa thẹn vừa giận, mặt bà đỏ lên, bà quay đầu lại mắng :

- Liều đầu ! Có cam ngay đi không ?

Cửu Long Thần Ma run người vì xúc động, hét lên :

- Nghiệt chủng ! Một phồn nghiệp chủng ! Còn Huỳnh nhi và Văn nhi ...

Đôi mắt lão sáng ngời lên ánh tinh quang kỳ dị. Lão bỗng nhiên bật cười khan, nhìn Xích Diệp Phu Nhân hỏi một lần nữa :

- Hà nhi ! Thật con không còn phiền hận cha nữa phải không con ?

Xích Diệp Phu Nhân chưa kịp đáp, một linh truyền từ hậu sảnh vọng ra :

- Bang Chủ dạy, Cửu Long Thần Ma vào hậu cung ngay !

Cửu Long Thần Ma giật mình. Đảo mắt nhìn quanh một lượt, đoạn quay về chỗ Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn đang săn sóc Thánh Kiếm Vũ Sĩ, lão cao giọng thốt :

- Bọn vô sỉ các người, một ngày sắp đến rơi vào tay ta, ta quyết tận diệt các người báo cái hận hôm nay, các người nên ghi nhớ !

Lão lại nhìn Độc Cô Thanh Tùng một lần cuối, đoạn lui vào đại sảnh.

Lão vừa vượt qua ngưỡng cửa thì cánh cửa đóng chặt lại liền.

Thích Kế Dương hét to :

- Huyết Ma Bang định nhốt tất cả chúng ta tại Vạn Cực Cung này để xưng bá trên giang hồ, đề phòng, chúng có quỷ kế gì tận diệt chúng ta đấy !

Lão lập tức nhảy vọt lên khung cửa. Vận khởi Quỷ Phủ Âm Công vung mạnh hai tay ra, nhắm cánh cửa đánh hai chưởng.

Ầm ! Ầm !

Cánh cửa bất động, nhưng không gian sảnh đường chấn động nghe hãi hùng.

Quần hùng đỉnh tai nhức óc.

Thích Kế Dương đánh tiếp hai chưởng nữa.

Vẫn như lần trước, chưởng xuất vũ công mà cánh cửa vẫn không nhúc nhích mà sảnh đường nghe rung động, tiếng dội vang rền một lúc lâu mới lắng dịu.

Bích Nhân Thần Tăng phái Thiếu Lâm niệm phật hiệu :

- A Di Đà Phật !

Lão tăng bước đến trong khi Thích Kế Dương lui ra.

Quần hùng phẫn nộ, đã có kẻ nóng tính nhao lên, nhưng còn biết làm gì hơn là thét mắng ?

Một trong số nhân vật hiện diện quát to :

- Huyết Ma Bang hành động như thế này thì còn gì là liêm sỉ của con nhà võ nữa chứ ?

Bích Nhân Thần Tăng vận khí, đánh ra một Kim Cang Chưởng.

Vô ích !

Công lực của lão tăng, bất quá cũng ngang ngửa với Thích Kế Dương, lão có làm gì hơn lão Đại Hung họ Thích ?

Cánh cửa vẫn y nhiên, còn quần hùng lại thêm một phen đỉnh tai nhức óc.

Trước sau, Bích Nhân Thần Tăng đánh ra ba chưởng, một trên hai dưới đánh vào chỗ giáp của cánh cửa và khung cửa.

Lần nào cũng như lần nào, chẳng những vô công mà chân khí còn tiêu hao rất nhiều.

Lão tăng sôi giận, thét to :

- Huyết Ma Bang muốn đối lập với toàn thể võ lâm, không nghĩ đến hậu quả tai hại sao chứ ?

Từ trên nóc tòa đại sảnh, có tiếng cười của Cửu Long Thần Ma vọng xuống .

Dứt tràng cười, lão thốt với giọng đầy ngạo nghễ :

- Bích Nhãn Thần Tăng ! Đừng nói ! Hãy lui về chỗ, chờ bốn bang định đoạt số phận cho !

Bích Nhãn Thần Tăng hét :

- Kim Đỉnh ! Người là một kẻ hữu danh trên giang hồ, người hành động đê hèn như thế này, không sợ võ lâm khinh bỉ à ?

Cửu Long Thần Ma lại cười ha hả :

- Thiên hạ võ lâm đang nằm trong mề lưỡi của ta, còn kẻ nào đâu nữa mà khinh bỉ chứ ?

Bích Nhãn Thần Tăng chợt sanh một ý niệm, vội cao giọng thốt :

- Ta không tin là tòa đại sảnh có những bức tường kiên cố đến độ bọn ta không làm gì nổi ?

Hướng về quần hùng, lão tăng đề nghị :

- Xích Phát Tôn Giả và Thạch Chung Lão Nhân đâu ? Xin cùng với ta và bốn đệ tử Thiếu Lâm Tự hiệp lực công phá xông vào ! Ta chắc một chưởng của chúng ta sẽ đập tan cánh cửa như bỡn ! Thoát ra khỏi nơi này rồi, mặc sức mà làm cỏ bọn Huyết Ma Bang !

Xích Phát Tôn Giả và Thạch Chung Lão Nhân tán đồng ý kiến đó :

- Phải lắm ! Bích Nhãn lão quỷ có ý kiến hay lắm !

Cả hai cùng đứng lên, bước tới bên cạnh Bích Nhãn Thần Tăng .

Bốn vị đại đệ tử của Thiếu Lâm Tự vào độ tuổi trên dưới năm mươi rời khỏi đám đông, đến trước khung cửa.

Cửu Long Thần Ma lại cười lớn, giọng đầy thách thức :

- Cánh cửa bằng đá dày hơn hai trượng, dù cho các người huy động toàn lực lượng của tất cả số cao thủ tại đây, cũng vị tất đã xoay chuyển nổi, sá gì năm bảy mạng mà lão trọc toan làm việc vá trời ?

Thạch Chung Lão Nhân cười ha hả :

- Dừng khoác lác, lão ma ! Người cứ chống mắt mà xem !

Bảy người đứng vào vị trí thuận tiện xong, cùng trầm mình xuống một tí, cùng vận khí, cùng đẩy ra một lượt.

Kinh đạo tổng hợp phát huy ngang sức mạnh trên vạn cân.

Ầm !

Cánh cửa vẫn y nguyên, quần hùng lại thêm một phen đỉnh tai nhức óc.

Phải biết cái khó chịu gây nên bởi một tiếng động kinh hồn không lối thoát, tiếng động đó cứ lũng lộng vang rền như vô tận, chỉ có lỗ tai người là nơi nó len lỏi vào mà thôi.

Cái khó chịu đó dây dưa mãi, cho đến khi nào tai người bớt tiêu tiếng động do bốn bức tường đá dội trở lại ầm ỉ.

Quần hùng ngọt ngào vô cùng.

Cửu Long Thần Ma cười nhẹ :

- Sao ? Lão trọc ! Còn muốn tái diễn một trò vô ích nữa chăng ? Ta tưởng người không đến nỗi ngu xuẩn như vậy !

Bích Nhân Thần Tăng không đáp, cao giọng hét :

- Đánh !

Bảy người cùng một loạt xuất thủ lần thứ hai.

Ầm !

Kết quả vẫn như đợt nhất.

Bích Nhân Thần Tăng lắc đầu :

- Thôi đi ! Thử nữa cũng chỉ hao tổn công lực !

Cả bảy người rời cánh cửa, trở lại chỗ ngồi.

Bích Nhân Thần Tăng lẩm nhẩm phật hiệu :

- A di đà phật !

Vừa lúc đó, có tiếng nhạc nổi lên.

Cửu Long Thần Ma buông giọng đặc ý :

- Còn ai bất phục như lão trọc, cứ bước tới thử sức mình. Bốn bang xin tấu nhạc để gọi hứng khởi cho quý vị đó !

Lão bật cười ha hả. Tràn cười của lão là những nhát búa đập vào đầu quần hùng.

Họ sôi giận nhưng còn biết làm gì hơn ? Có người hối tiếc vừa rồi không tham chiến tiếp trợ bọn Ngũ Kỳ, tận diệt Huyết Ma Bang, để phải làm kế của chúng một cách tai hại như thế này !

Họ mắng âm lên, họ nghiêng răng ken két, mắt đỏ lửa, bầu không khí nóng rực căm hờn.

Huyết Bút Tú Tài đã cho Thánh Kiếm Vũ Sĩ phục được rồi, lúc đó mới lên tiếng :

- Cửu Long Thần Ma ! Đừng vội đắc ý ! Huyết Ma Bang Chủ bị trọng thương, sẽ mất mạng trong giây phút, người còn dựa vào đâu mà lớn lối ? Ta hỏi người, võ lâm có làm gì Huyết Ma Bang mà các người cố tình tận diệt chứ ?

Cửu Long Thần Ma cao ngạo :

- Bốn Bang Chủ là người bất khả xâm phạm, chết thế nào được mà người mong tưởng ? Ta bảo thật, bốn bang cùng quần hùng không có cừu thù gì cả, chẳng qua chúng ta muốn rằng tất cả cúi đầu khuất phục Huyết Ma Bang Chủ, tùy lệnh bốn bang sai khiến, thế thôi !

Lão gần tiếp :

- Kể nào ngoan ngoãn được ra về thông thả, kể nào cường lý tự nhiên là phải ở lại đây chờ sổ phận đã dành !

Thạch Chung Lão Nhân chặn lại :

- Đừng nói nhảm ! Cùng bị nhốt như nhau, dù cho có kể nào đó đầu hàng Huyết Ma Bang, người làm thế nào đưa kẻ đó ra, chặn người khác ở lại đây ? Nếu có một lối ra thì tất cả đều ra, người ngăn trở thế nào được ?

Cửu Long Thần Ma cười hắc hắc :

- Khi dự trù một kế hoạch, thì mọi chi tiết đều được nghiên cứu kỹ càng, kể cả những điểm bất lợi cũng được cân phân, có xá gì việc nhỏ mọn như thế mà không nghĩ đến ? Tự nhiên chúng ta có cách !

Muốn chứng tỏ mình không ngoa, lão gọi con gái :

- Hà nhi ! Con không còn hận cha nữa chứ ?

Xích Diệp Phu Nhân gật đầu :

- Không đâu, Gia Gia ! Không có một sự việc gì trên đời này làm con mất hẳn niềm kính trọng đối với bậc sinh thành ! Gia Gia yên tâm là con bao giờ cũng hết lòng yêu kính Gia Gia !

Cửu Long Thần Ma hài lòng :

- Vậy con cùng các người đồng hành với con bước sang phía tả đi, cha sẽ có cách đưa tất cả ra ngoài tòa đại sảnh ...

Bổng lão kêu to :

- Không xong rồi ! Trong cung có biến ! Con hãy đợi cha một tí nhé ! Chẳng biết bọn cầu trệ nào đã lén vào cung gây náo loạn, cha phải đi xem tình hình ra sao ?

Bên trong nóc tòa đại sảnh, không còn một tiếng động khế.

Cửu Long Thần Ma đã đi rồi.

Độc Cô Thanh Tùng nhếch môi điểm nụ cười nhẹ, bảo khế bên tai Lãnh Nhạn Dung :

- Đại thúc đã hành động rồi đó !

Lãnh Nhạn Dung gật đầu :

- Cầu mong mẫu thân anh và Lục Vũ Lệnh Chủ sớm thoát nạn ... !

Vừa lúc đó, có tiếng rú thê thảm, từ nóc tòa đại sảnh vọng xuống, xa xa ...

Độc Cô Thanh Tùng giật mình kinh hãi, quên cả thương thế, vụt đứng lên.

Chàng hấp tấp :

- Tiếng rú của đại thúc ! Có việc không lành rõ ràng ! Nhạn Dung em ! Diu anh đến góc đại sảnh phía hữu ngay !

Lãnh Nhạn Dung cũng đồng thời nhận ra âm thanh của Hàn Ba Kiếm Khách.

Nàng liền đưa Độc Cô Thanh Tùng dần dần về phía hữu.

Độc Cô Thanh Tùng lại bảo :

- Em gọi các vị thúc bá, diu phụ thân anh cùng đi luôn !

Lãnh Nhận Dung làm y lời chàng.

Huyết Bút Tú Tài công Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Thần Phủ Khai Sơn cùng Công Tôn Bội Lâm, mang xác của Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhận, anh em họ Du mang xác cha.

Thích Kế Dương và cha con hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách đoạn hậu.

Quần hùng không hiểu bọn này có ý tứ gì. Họ nhìn chăm chặp.

Bích Nhãn Thần Tăng thấy làm lạ, cao giọng hỏi :

- Tiểu tử ! Người định làm gì thế ?

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng :

- Ác tăng ! Thanh danh của Thiếu Lâm Tự đã tiêu tan vì một tay người, con người bại hoại như thế, đừng chường mặt trước mắt ta mà hỏi này hỏi nọ !

Bích Nhãn Thần Tăng cả giận :

- Hay ! Cái nhục mất bia ngoài thành Kim Lăng, ta bỏ qua cho người, người còn dám sỉ mắng ta nữa chăng ?

Lãnh Nhận Dung bấu môi :

- Người có biết tại sao Chưởng môn phái Thiếu Lâm bị giết trong thành Vu Sơn không ?

Bích Nhãn Thần Tăng biến sắc. Song lão lấy lại bình tĩnh liền, lão bật cười ghê rợn :

- Thì ra bọn các người đã giết Chưởng môn nhân của bản phái ! Hừ ! Nợ máu phải trả bằng máu !

Bốn cao đồ Thiếu Lâm Tự bốc bùng sát khí, cùng một loạt bước tới.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Ác tăng ! Ta tưởng người nên thông minh một chút ! Nếu người muốn gây sự với ta tại đây người sẽ làm kế độc của Huyết Ma Bang Chủ đấy !

Bích Nhãn Thần Tăng hét lên :

- Huyết Ma Bang thù hận bọn các người chứ can cập gì đến ta ! Chỉ tại bọn các người làm liên lụy đến bao nhiêu người ! Hừ ! Bắt người mà giao nạp cho Huyết Ma Bang Chủ thì có lo gì bọn ta không ra khỏi nơi này ?

Bích Nhãn Thần Tăng tuy đối đáp với Độc Cô Thanh Tùng, song bản ý của lão là khơi động quần hùng, cố lôi kéo toàn thể đồn cầm phần cùng đổ lên đầu Độc Cô Thanh Tùng .

Tuy sự quy án của lão không hoàn toàn đúng, nhưng dù sao quần hùng cũng thấy rõ cái đỉnh trong mắt Huyết Ma Bang là Độc Cô Thanh Tùng.

Vì muốn nổ cái đỉnh đó, nên Vạn Cực Thiên Tôn phải dàn cảnh quần hùng làm cái bình phong danh nghĩa.

Do đó, mà họ bị liên lụy.

Họ quên đi cái hào hùng của con nhà võ, nên có thành kiến là kẻ vô can không bao giờ chuốc họa, họ không nghĩ đến mưu độc của Huyết Ma Bang, thôn tính vũ lâm, thực hiện tham vọng bá chủ giang hồ.

Trước tham vọng đó, họ có thể an nhiên được với lão ác ma Vạn Cực Thiên Tôn chăng, nếu họ không muốn làm cái việc chim bay chó chạy cho chúng ?

Đáng lẽ họ nhìn xa hơn một chút, rồi cùng Độc Cô Thanh Tùng hiệp lực tiêu diệt Huyết Ma Bang, song họ không làm, trái lại còn toan chia rẽ.

Lời tuyên án của Bích Nhãn Thần Tăng gài đúng chỗ ngứa của họ và bắt đầu thấy cái lợi theo chiều hướng tư riêng của Bích Nhãn Thần Tăng, bắt Độc Cô Thanh Tùng giao nạp cho Vạn Cực Thiên Tôn thì họ sẽ được bình an vô sự .

Cũng có một số người không đồng ý như vậy, và họ tranh luận ồn ào lên, ai ai cũng cố bênh vực ý kiến của mình. Nhưng, dù sao, số người đứng về phía Độc Cô Thanh Tùng rất ít, không đàn áp nổi bên thiên về Bích Nhãn Thần Tăng.

Thấy đòn tâm lý của mình đã bắt đầu có hiệu quả, Bích Nhãn Thần Tăng làm tiếp đợt thứ hai :

- Các vị sở dĩ bị giam cầm ở đây là do tên tiểu tử đó mà ra ! Bắt lấy hắn, dù không thoát đi được, ta cũng thỏa hận phần nào !

Quần hùng chưa dứt khoát thái độ, chợt nghe tiếng chuông gióng vang rền lên. Thạch Chung Lão Nhân vận khởi công lực phổ vào lời nói, cất giọng sang sảng cười lên, mắt hướng về Bích Nhãn Thần Tăng.

Quần hùng bị chấn động mạnh vì tiếng cười, họ chùn dạp, im thin thít.

Thạch Chung Lão Nhân đảo lia tia mắt một vòng, rồi quay về Bích Nhãn Thần Tăng, từ từ buông từng tiếng :

- Lão trọc ! Người cổ vũ mọi người chống đối Độc Cô Thanh Tùng có mục đích gì ? Người muốn vẽ vờ một cái đích vu vợ, mượn công mà thỏa mãn tư thù phải không ? Ha ha ! Ta không ngờ người đui mù như kẻ vô danh tục tử ! Nơi đây là đâu, người quên rồi sao ? Có cái gì đảm bảo người sẽ được an toàn với bọn Huyết Ma Bang nếu người không ưng thuận làm nô lệ cho chúng ? Huống chi những người hiện địch tại sảnh đường, gồm toàn nhân vật thượng đỉnh trong Tam Sơn, Ngũ Nhạc, họ có ngu ngốc gì để mắc kế người để cùng phải ân hận suốt đời ? Ta khuyên người đừng có nuôi mộng thấp hèn mà mang tiếng là một ác tăng !

Quần hùng thức tỉnh, riu riu ngồi xuống, họ lộ vẻ thẹn rõ rệt.

Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung nhìn Thạch Chung Lão Nhân vô cùng cảm kích ! Nhưng bên cánh Độc Cô Thanh Tùng, không ai chịu được tư cách thô bỉ của Bích Nhãn Thần Tăng.

Thích Kế Dương và hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách sôi giận khó dằn. Cả hai cùng hét lên một tiếng, cùng một loạt bước tới. Thanh kiếm trong tay hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách ngời lên, đạo kim quang đã chiếu sang Bích Nhãn Thần Tăng, đồng thời hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách hét to :

- Ác tăng ! Trong võ lâm mà có kẻ bại hoại như người thật là một điều đại bất hạnh vậy ! Không thể dung thứ cho người được !

Bỗng, một bóng người từ trong đám đông bay vút tới, thanh trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ, chặn Kim Kiếm của hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách.

Người đó là Xích Phát Tôn Giả phái Võ Dương.

Lão bật tràng cười ha hả nhìn hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách :

- Cửu Thức Kim Long Thần Kiếm đã tạo cho ta một cái nhục, người nghĩ sao ?

Kiểm pháp của phái Võ Dương được xem là vô địch trên giang hồ, từ ngày kiếm khách mất tích đến nay, suốt thời gian trăm năm qua, Huyền Huyền Kiếm Pháp của phái Võ Dương độc tôn thiên hạ.

Đột nhiên, tại biệt phủ Tề Vương, Xích Phát Tôn Giả và hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách đối lập với nhau, trong cuộc thi tài, Cửu Thức Kim Long Thần Kiếm bức chế Huyền Huyền Kiếm Pháp không còn tung hoành được như ý !

Đến nay, Xích Phát Tôn Giả chưa tiêu được cái hận chiến bại ngày trước, nên chận hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách làm một cuộc ấn chứng vũ công lần thứ hai giữa nhau, chứ chẳng phải Tôn Giả có ý binh vực gì Bích Nhãn Thần Tăng .

Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách phần nộ đáp :

- Muốn báo thù một kiếm tại Tề Vương biệt phủ, thì người hãy chờ khi nào rời khỏi Vạn Cực Cung rồi, bất cứ một giờ phút nào, ở đâu, ta cũng sẵn sàng với người, chứ hiện tại hãy để cho ta lấy đầu lão trọc này mới được !

Thích Kế Dương chen vào :

- Xích Phát Tôn Giả với lão trọc cùng một ý với nhau nên về hòa toan vọng động ! Các hạ hãy thanh toán tên tóc đỏ Võ Dương đi, nhường ác tăng cho lão phu thanh toán !

Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách bật cười ha hả :

- Hay lắm ! Hay lắm ! Nào, Xích Phát Tôn Giả ! Mình vào cuộc ngay cho khỏi phí thời giờ !

Kim Kiếm loáng lên một vòng, kim quang chớp chớp.

Kim quang bỗng hóa thành một vệt dài, như chiếc cầu vòng chúc đầu xuống Xích Phát Tôn Giả, loang rộng ra như một chiếc tăng bào phủ kín trên đầu.

Vì muốn kết thúc ấn chứng kiếm pháp, hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách sử dụng ngay hai chiêu tối hậu của thuật ngự kiếm Kim Long, hai chiêu Đằng Tường, một trăm một hoàng tạo áp lực cấp tốc.

Xích Phát Tôn Giả hét lên một tiếng lớn, thanh trường kiếm khoa lên một vòng, muôn đóa hoa bạc phát sanh, đảo lộn giao chuyển trông vô cùng ngoạn mục, thoát biến thoát hiệnm huyền huyền ảo ảo.

Hàn quang và Kim quang vừa chạm vào nhau liền tách ra. Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách hét lên một tiếng to, đứng nguyên tại chỗ.

Xích Phát Tôn Giả cũng rú lên một tiếng lớn, đạo hàn quang bị bật văng trở lại ba trượng rồi tắt lịm.

Tôn Giả trụ hình, nhìn xuống cánh tay. Một vết thương dài độ năm tấc đan rỉ máu. Mặt lão đổi sắc, tóc lão phủ xòe che cả vầng trán. Thần thái hết sức khùng khiếp.

Lão gào lên :

- Trời ! Thinh danh của phái Võ Dương, do tay ta huỷ diệt !

Mũi kiếm một tay, chuôi kiếm một tay, chộp lại.

Rộp !

Thanh trường kiếm gãy làm đôi, lão vắt hai đoạn kiếm xuống nền, cao giọng thốt :

- Từ nay, ta thề không bao giờ dùng kiếm nữa ! Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách ! Từ nay người sẽ tung hoành trong thiên hạ không gặp một trở lực nào ! Kim Long Kiếm Pháp còn thì Huyền Huyền Kiếm Pháp không bao giờ xuất hiện ! Nhưng ...

Lão dừng lại một chút, đoạn tiếp :

- Người nên ghi nhớ ngày bẻ kiếm hôm nay !

Thốt xong, lão bước về một góc sảnh đường ngồi xếp bằng tròn, nhắm mắt. Hành động của lão hết sức đột ngột, khiến hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách bàng hoàng sửng sốt. Nhìn lão một lúc lâu, y lạnh lùng đáp :

- Được rồi ! Ngày nào Tôn Giả thấy cần nhắc đến việc hôm nay, xin cứ tìm tại hạ !

Bên kia, Thích Kế Dương đã chuyển hướng đối diện với Bích Nhãn Thần Tăng .

Lão trầm giọng gọi :

- Ta muốn xem đôi chưởng của lão trọc linh hoạt như thế nào, mà cứ ở đâu là mồm oang oang lên ở đấy ! Người xuất gia mà còn chứa chấp một bụng gian tà, thật trên thế gian này người có thể ví mình là vô địch được !

Bốn tên đệ tử Thiếu Lâm Tự đang định hướng chân về Độc Cô Thanh Tùng, cấp tốc quay trở về đến sau lưng Bích Nhãn Thần Tăng , chuẩn bị ứng chiến.

Thích Kế Dương quát :

- Bọn người không phải là đối thủ của ta, đừng liều lĩnh mà chết uổng mạng !

Vừa lúc đó, bên trên đỉnh tòa đại sảnh, tiếng hú cuồng loạn của Hàn Ba Kiếm Khách vọng xuống.

Độc Cô Thanh Tùng thở phào mấy tiếng, bảo nhỏ bên tai Lãnh Nhạn Dung :

- Khỏi lo cho đại thúc rồi ! Có điều người đang đối phó với đại cường địch, nhưng không rõ là tên nào. Anh muốn rời khỏi nơi đây, tiếp viện đại thúc !

Lãnh Nhạn Dung kinh dị hỏi :

- Cửa đã đóng kín, đến cả bảy tay cao thủ hiệp lực mà còn không phá nổi, anh làm sao thoát đi ?

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ :

- Anh biết có một đường hầm bí mật, mình sẽ do con đường đó đi ra, em à. Anh chỉ lấy làm lạ là tại sao đại sư huynh Thích Kế Dương đã là một nội tuyến ở Vạn Cực Cung mà không hề biết có con đường đó !

Độc Cô Thanh Tùng từ từ đi về góc hữu.

Chàng bỗng nghe Bích Nhãn Thần Tăng hét lên :

- Bắt tên thất phu đó cho ta !

Chàng dừng chân lại, xem tình hình diễn biến ra sao.

Thích Kế Dương bật cười lạnh lạnh :

- Thiếu Lâm Tự hết cao thủ rồi hay sao mà người lại sai bọn vô dụng đó ?

Bốn tên đệ tử Thiếu Lâm theo lệnh Bích Nhãn Thần Tăng đảo người tới nhanh như chớp, mỗi tên dừng một góc, bao vây Thích Kế Dương vào giữa.

Dù sao, bốn tên đệ tử Thiếu Lâm cũng là hạng hữu danh nên Bích Nhãn Thần Tăng mới mang đến Vạn Cực Cung dự đại lễ Cửu Long Huyết Minh, lão tăng tự hiểu cũng như quần hùng thừa hiểu, nơi đây là rừng đao gươm núi, hang cọp đầm rồng, kẻ bất tài liều lĩnh đến dự đại hội không khác nào đi tìm cái chết.

Dĩ nhiên, lực đạo của họ phải khủng khiếp lắm.

Thích Kế Dương hét lên một tiếng lớn, nhún chân vọt mình lên không, cao hơn một trượng .

Đôi cánh tay khoa lên một vòng. Lão vận tụ chân khí, tạo thành một vầng khói tím, bao bọc quanh người. Vầng khói tím lan nhanh ra, trong phút chốc phủ trùm bên trên bốn tên đệ tử Thiếu Lâm.

Bích Nhân Thần Tăng kinh sợ biết ngay bốn tên đệ tử không thể nào chịu nổi vầng khói tím chụp xuống chụp xuống như núi rơi, lão tăng phất mạnh tay áo, tung ra một chưởng tiếp trợ cho các đệ tử.

Kim Cương Thần Chưởng vốn là tuyệt học của phái Thiếu Lâm, các đệ tử phóng ra còn lợi hại vô cùng, hà huống là do một Trưởng Lão như Bích Nhân Thần Tăng?

Cuồng phong dấy động, dồn không gian thành bực như sóng biển cuộc trào, âm âm đổ tới Thích Kế Dương.

Thích Kế Dương không ngờ Bích Nhân Thần Tăng hèn hạ đến có thể cùng một lượt cả thầy lẫn trò ào tới xung kích theo lối tập chiếc của bọn ỷ chúng hiếp cô. Lão sôi giận. Tuy nhiên, lão không hề nao núng.

Lãnh Nhạn Dung lơ sợ, hấp tấp gọi Độc Cô Thanh Tùng:

- Vị huynh của anh nguy rồi! Làm sao bây giờ?

Độc Cô Thanh Tùng theo dõi cuộc chiến, trầm ngâm một lúc, đoạn thốt:

- Không sao! Em chờ xem! Sự thể sẽ trái ngược lại với sự lo sợ của em!

Thích Kế Dương còn lơ lửng trên không, vội uốn mình vọt bắn lên không hơn bảy thước nữa, tránh chưởng kinh Kim Cương của Bích Nhân Thần Tăng.

Chưởng kinh của Thần Tăng vút qua rồi, lão dùng phép Thân Cân Trụy trầm mình xuống.

Hai tiếng hú vang lên, hai tên cao thủ Thiếu Lâm tự vọt máu theo thất khiếu, ngã xuống liền.

Quỷ Phủ Âm Công còn đi mạnh chạm xuống nền đại sảnh, đá lát vỡ vung ra bay trong không khí. Nền đại sảnh chỗ đó lõm sâu mấy tấc.

Độc Cô Thanh Tùng gọi:

- Sư huynh! Mặc cho chúng! Mình còn nhiều việc chứ chẳng phải độc nhất hôm nay! Hãy lo rời khỏi nơi đây, càng sớm càng tốt!

Bích Nhãn Thần Tăng hao hụt hai tên môn đồ, gầm lên như sấm, toan phát động chiêu chương thứ hai.

Thích Kế Dương đứng cao râu tóc vện khởi Quỷ Ảnh Vô Hình, bay vọt lên không, đảo lộn thêm một vòng, rơi xuống ngoài.

Bích Nhãn Thần Tăng sôi giận, lại toan vọt theo.

Bên trên đỉnh tòa đại sảnh, có tiếng nói vọng xuống, đầy phẫn nộ :

- Sư huynh ! Sao sư huynh lại buông tha cho lão ?

Thích Kế Dương nhận ra người đã phát ra câu nói ấy, mừng rỡ ra mặt :

- Ha ha ! Vạn lão nhị ! Ở đâu mà nói đó ? Mở cửa đại sảnh ngay đi chớ !

Người phát ra câu nói đó là lão Nhị Hung Vạn Kiệt Kỳ. Lão cao giọng đáp :

- Chưa được đâu sư huynh ! Tôi đang giao chiến với Cửu Long Thần Ma đây ! Đã hơn hai trăm chiêu rồi đó, còn Hàn Ba Kiếm Khách thì bị Lam Chủy Đàn Chủ chặn đánh rồi, tình hình cũng gay cấn lắm, chưa biết thắng bại ra sao ? Có ai rảnh đâu mà lo mở cửa ?

Độc Cô Thanh Tùng vội hỏi :

- Nhị sư huynh ! Mẹ tôi và Lục Vũ Lệnh Chủ ra sao ?

Xích Diệp Phu Nhân chớp chớp mắt. Bà không che dấu kịp sự xúc động khi nghe nói hai em bà bị thọ hại tại Vạn Cực Cung.

Vạn Kiệt Kỳ thốt :

- Thân mẫu sư đệ không sao cả, chỉ bị điểm vào huyết đạo thôi ! Hàn Ba Kiếm Khách đang liều chết bảo vệ bà ấy đây. Còn Lục Vũ Lệnh Chủ thì bị Lam Chủy Đàn Chủ phóng trúng một mũi lam lân Chủy Thủ, thương thế rất nặng sợ không chịu nổi lâu được.

Xích Diệp Phu Nhân run người lên.

Độc Cô Thanh Tùng cũng lo sợ ra mặt. Chàng lẩm nhẩm :

- Làm sao bây giờ ? Tội nghiệp đại thúc quá ! Biết có cứu được Lệnh Chủ không ?

Bỗng Vạn Kiệt Kỳ reo to :

- Cửu Long Thần Ma vừa trúng một Quỷ Phủ Tứ Ấn chương của tôi đây ! Đợi một chút đi tôi sẽ tìm cách mở cửa !

Cửu Long Thần Ma sắp trở lại đại sảnh đó !

Xích Diệp Phu Nhân gọi to :

- Cửu Long Thần Ma có hay là Lục Vũ Lệnh Chủ trúng thương không?

Vạn Kiệt Kỳ cười ghê rợn :

- Chưa hay, nếu hay thì lão thích thú lắm !

Xích Diệp Phu Nhân cao giọng :

- Không phải vậy đâu ! Người sẽ không thích thú như người tưởng ! Hãy cho người hay gấp tình trạng của Lục Vũ Lệnh Chủ đi, người sẽ thả chúng ta ra !

Vừa lúc đó Cửu Long Thần Ma ra đi tới.

Trông thấy Lão Nhị Hung Vạn Kiệt Kỳ, lão hét to :

- Thất phu trốn ở đây ! Tiếp một chương của ta !

Lão vung tau đánh ra một Cửu Long thần chương.

Xích Diệp Phu Nhân kêu lên :

- Gia Gia ! Tam muội đã trúng một mũi Lam Luân Chủy Thủ, Gia Gia hãy cứu Tam muội mau !

Cửu Long Thần Ma kinh ngạc :

- Hài nhi ! Con nói sao chứ ! Làm gì Lam Chủy Đàn Chủ giám động tới Văn nhi !

Xích Diệp Phu Nhân kêu trời :

- Thật vậy đó nhanh lên ! Gia Gia hãy đưa con ra, con sẽ tìm Lam Chủy Đàn Chủ trả thù cho Tam muội.

Cửu Long Thần Ma gầm lên như hổ :

- Lão Nhị Hung họ Vạn kia ! Có đúng như vậy không ?

Vạn Kiệt Kỳ cười lạnh lạnh :

- Giả thế nào được ! Nếu không có Hàn Ba Kiếm Khách bảo hộ, đến Kim Xoa Giáo Chủ cũng mất mạng luôn đấy !

Cửu Long Thần Ma kêu lên mấy tiếng, phóng mình đi như bay.

Vạn Kiệt Kỳ chưa theo lão, thố giọng xuống :

- Lão ác ma đi rồi ! Chắc lão đi mở cửa đấy !

Thạch Chung Lão Nhân phái Côn Lôn bỗng nhiên bật cười ha hả :

- Xong rồi ! Vạn Cực Cung xong ! Huyết Ma Bang xong rồi !

Trong nháy mắt, có tiếng Cửu Long Thần Ma ở phía bên ngoài cánh cửa đại sảnh quát to :

- Mở cửa ra ngay !

Bọn bang đồ tức trực tại đó trầm giọng đáp :

- Chưa có lệnh Bang Chủ, dù cho ai cũng không được mở cửa này !

Cửu Long Thần Ma sôi giận :

- Bang Chủ thọ trọng thương, Thái phu nhân thọ trọng thương, công vụ trong Huyết Ma Bang thuộc về ta chủ trì, ta bảo các người mở, các người cãi lời ta phải không?

Trong đại sảnh, quần hùng nghe không sót một tiếng. Họ bàn bàn luận luận.

Cửu Long Thần Ma phản rồi ! Không ngờ chỉ trong nửa ngày Huyết Ma Bang mất hết hai đàn chủ, một phản một chết, còn lại một Lam Chủy Đàn Chủ, nhưng hấn chỉ có một tay, hấn còn hành động hữu hiệu gì nữa ?

Bên trong, bọn bang đồ cao giọng :

- Cửu Long Đàn Chủ ! Tuy Bang Chủ bị trọng thương, song người chưa giao nhiệm cho Đàn Chủ, thì bọn tôi chưa có thể xem Đàn Chủ là Tân Bang Chủ được !

Có tiếng rú thảm vang lên, tiếp theo là tiếng thét của Cửu Long Thần Ma :

- Cãi ta là phải chết !

Cánh cửa vang lên soạt, soạt, từ từ rút lên.

Bích Nhãn Thần Tăng vọt ra trước. Hai tên đệ tử còn lại đảo chân theo liền.

Ra đến bên ngoài, Bích Nhãn Thần Tăng quay đầu lại gọi Độc Cô Thanh Tùng :

- Tiểu tử ! Món nợ đối với phái Thiếu Lâm ta ký gửi nơi ngươi, sẽ có ngày hỏi đến !

Thích Kế Dương bật cười ha hả :

- Thiếu Lâm chưa khiếp đảm sao mà còn dám lớn lối !

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng hấp tấp gọi Thích Kế Dương :

- Sư huynh theo lão nhanh lên, đề phòng lão thừa dịp đại thúc bận giao chiến với Lam Chủy Đàn Chủ mà sát hại mẫu thân tôi !

Chàng lại gọi lên đỉnh đại sảnh :

- Nhị sư huynh ! Cấp tốc đến giúp đại thúc một tay !

Thích Kế Dương đuổi theo Bích Nhãn Thần Tăng, còn Vạn Kiệt Kỳ cũng đi liền.

Độc Cô Thanh Tùng đợi cho quần hùng đi hết rồi, chàng bước lại gần góc hữu tòa đại sảnh, đưa chân đá vào một chỗ theo như Vạn Kiệt Kỳ đã mách cho chàng trước đó.

Sau ba cái đá chân, chỗ đó trũm vào trong rồi thụt đầu mất, bày ra một con đường hầm bí mật.

Bọn người của Độc Cô Thanh Tùng liền chui vào địa đạo, theo lối đó thoát ra.

Họ đề phòng bất trắc nên không theo quần hùng thoát đi ra bằng lối cửa.

Vừa đi, Độc Cô Thanh Tùng vừa lo cho tình thế của Mẹ.

Chàng thốt khẽ bên tai Lãnh Nhạn Dung :

- Không rõ Mẹ anh và đại thúc có thoát đi được chăng ?

Lãnh Nhạn Dung an ủi :

- Không sao đâu, Thanh Tùng ca ! Minh phải rời khỏi nơi đây rồi hãy hay !
Thương thế của anh như vậy đó, có nóng cũng không biết làm sao hơn !

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -